

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES NORMAUD

Η ΔΡΑΧΝΗ ΠΟΥ ΣΟΖΕΙ...

Μίλησε με τον αξιωματικό.

Δέν πιστεύω να υπάρχει παιδί που να μην εύχαστιέται άκούοντας παρρηθία. "Ετοι κι' εγώ, όταν ήθιοινα μικρός — στην εύτυχισμένη αυτή ήρακία που ή φαντασία ταξιδεύει εις χώρες των θαυμάτων — καθόμιον φρόνια κι' άκουγα με προσοχή τη θεία μου 'Ερμύνα κάθε φορά που μου διηγούταν καμιά άτ' τις ώραις; παλής ιστορίας που ήξερε. "Ατ' όλοι; όμως τις ιστορίες της, μά μου είχε κάνει τόση έντυπωσι, που τη θυμώμινα άκόμη, άκριθώς όπωσ ήθιλε ή θεία μου. Πρωτό σάς τη διηγηθώ, πρέπει να σάς πώ ότι στα φοβερά χρόνια της γαλικής έπαναστάσεως ή θεία 'Ερμύνα καθόταν σ' ένα παλιό έγκρατολελειμμένο μοναστήρι, τό «Μοδουράζινα», κοντά στό Κορυλιών 'Ηταν όρφανή και συγκρατοκόουσε εκεί μαζί με δύο ήλικιωμένους κωρις, την κ. Μαρσεσώ και την κ. Μπατουλιέ...

"Ενα βράδυ — μου διηγούταν ή θεία μου — καθόμιαστε κι' ή τρείς κοντά στη φωτιά και κουβεντιάζαμε. Θά ήταν δέκα ή όωρα. "Εξώ έκανε πολύ κρύο και φροσάσε δυνατός άέρας. "Η κ. Μπατουλιέ λαγοκομιόταν στην πολυθρόνα της, όταν ξαφνικά έβλε; χτύπος στην έξώπορτα τη έβήγνης τροκαρημένη...

Ξέχασα να σού πώ, πώς τό πρωί είχαν έρξει καμιά έκατοστή έπαναστάτες στρατιώτες με διαταγή να διανηχτερεύσουν στό μοναστήρι μας. Εχραν περάσει όλη την ήμέρα πίνοντας, τραγουδώντας και παίζοντας χαρτιά, και τώρα κωιόντουσαν όλοι μέσα στην έρειτωμένη εκκλησία του μοναστηριού.

Φοβισμένες, γιατί ήμαστε τρείς γυναικες άνως να, είχαμε κλεισθώθει σ' ένα δωμάτιο του κάτω πατωματος. Φαντάζεσαι, λοιπόν, πόσο τρομάζιασε όμια άκωρασε να χτυπούν τέτοια όωρα στην πόρτα. Τι μπορούσαμε όμως να κάνουμε; "Ισως να ήταν κανένας άγγελιοφόρος που έφερε διαταγή για τους στρατιώτες... "Επρετε άποσώδηστε ν' άνοιξώμε. Τέλος, σαν μικρότερη που ήμιον, πήγα κι' ά νοίξα.

Είδα τότε καμιά δεκαριά άνδρες να στέκονται μπρός στην πόρτα. "Ησαν σκοτισμένοι, σέ κακά χάλια, και φωνόντουσαν κατάκοτοι κι' έξανθλημένοι.

— Για τ' όνομα του Θεού, πατριώτισσα — μου ειπε τό μεγαλύτερος άτ' αύτους — δώσε μας άσλο για' άπορη! Αυτήσου μας, δέν άντέχομε πεία... Μας κυνηγούν...

— Ποιοι είσαστε; τους ρώτησα.

— Φυγάδες, πληρεξούσιοι της Γρονόνης... Σώστε μας! Οι Τρομοκράται μας καταδιώκουν...

"Ηταν Γρονόνοι! Σάν μεγαλώσεις, παιδί μου, τότε θα καταλάβης τι σήμαινε αυτό ένίζινα τά χρόνια. "Αρχει να σού πώ τώρα πώς τά στρατευώμια της έπαναστατικής Κιβερηήσεως είχαν στήσει τρομερό πόλεμο έναντιόν των Γρονόνων και μόλις τους έπιαναν, τους τουφέκιζαν ή τους κωρατομούσαν.

— Δυστυχισμένοι! κώναξα με συμπόνια. Φύγετε γρήγορα! "Η εκκλησία είνε γεμάτη στρατιώτες! "Αν σάς ίδουν, είστε κωιμένοι! Τότε ένας νέος, που φωνόταν πώ έξανθλημένος από τους άλλους, ειπε μ' άπόγνωση:

— Φύλοι μου, φύγετε, ίσως σωθήςτε, εγώ θα μείνω εδώ, μου είνε άδύνατο να περπατήσω πεία!... "Ό,τι θέλει άς γίνει!... Προηρώ να πεθάνω!...

Οι άλλοι όμως δέν έννοούσαν να τον έγκαταλείψουν.

— Δέν έχετε κανένα άλλο δωμάτιο που θα μπορούσαμε να ξεκουραστούμε για δυο-τρείς ώρες τουλάχιστον;

— Κανένα, απάντησα, έντός άτ' αυτό που καθόμιαστε και, δυστυχώς, οι στρατιώτες που βρίσκονται στην εκκλησία, πρέπει να περάσουν άτ' αυτό για δύο ή φήγουν.

— "Αφού είν' έτσι, χωρίς, πατριώτισσα, ειπε ό επί κεφαλής των Γρονόνων. Μόνο παρακάλεσε τό Θεό να μās έλεήση, γιατί άπορη δέν γλιτώνουμε πεία! "Ευτυχώς, παιδιά!

Τότε, παιδί μου — έξακολούθησε ή θεία 'Ερμύνα — συλλογιστήκα μ' άπελπισία πώς άν φύγαμε, θα τους έπιαναν και θα τους σκότωναν όλους; κι' αυτό, γιατί δέν στάθηναι ίκανή να τους βοηθήσω.

Ξαφνικά, μία τρέλλη ιδέα πέρασσε από τό μυαλό μου. — "Ακούστε, ειπε, ίσως μπορούσω να σάς βοηθήσω... Μά, θα είνε τρομερά έπιάνδνο!...

"Αμέσως όλοι ήρθαν πάλι κοντά μου. Πίσω μου άκουγα την κ. Μαρσεσώ και την κ. Μπατουλιέ που ρωτούσαν ή μά την άλλη, ποιά

τρέλλα τάχα να είχα στό μυαλό μου... Μά δέν έδωσα προσοχή. — Στην άκρη της εκκλησίας, ειπα, πίσω από τό ιερό, υπάρχει μία άκωραποθήκη. "Αν μπορούσете να φθάσετε ως εκεί...

— Καλά, λοιπόν;...

— Για να φτάσετε ως εκεί, πρέπει να περάσετε από ένα στενό πεζούλι που κάνει τον γύρο της εκκλησίας, άκριθώς πάνω άτ' εκεί που κωιμόνται οι στρατιώτες... "Αν ξυπνήσουν όμως;...

— Ποιός θα μās οδηγήση;

— "Εγώ!...

Οι Γρονόνοι άρχισαν να σκέπτονται, ενώ ή κ. Μπατουλιέ με τραβούσε άτ' τό φόρεμα και με ρωτούσε άν τρέλλώθηκα... "Εγώ όμως περιμένα με άγωνία την απάντησή τους.

— Ευχαστοόμια, πατριώτισσα! Δεχώμαστε! ειπαν.

Τότε, σιγα-σιγα, με χίλιες προφυλάξεις, τους ώδήγησα στην εκκλησία. Βεβαιώθηκα πρώτα πώς οι στρατιώτες κωιόντουσαν όλοι, και τότε έβγαψα στους Γρονόνους να μ' ακολουθήσουν.

— "Αν φθάσετε ως εκεί, τους ψθόρεσα, άναπαύηθε όλη τη νύχτα, κι' άρα φήγουν οι στρατιώτες, κατά τά ξημερώμια, όπωσ; κωιού είπαν, θα σάς φέρω τροφή.

"Ω! δέν θα ξεχάσω ποτέ τά λίγα έξισια λεπτά που χρειάστηκαν για να φτάσουμε ως την άποθήκη! Σάν σπιές γινωτρούσαμε τοίχο-τοίχο. Κρατούσαμε και την άναπνοή μας άκόμια. "Αν έπερασε ένα πετραδάκι ή λίγος σούβας, θα ξυπνούσαν οι στρατιώτες και τότε θάμιασε όλοι χαμένοι... Εύτυχώς, φτάσαμε χωρίς να συμβή τίποτε δυσάρεστο ως την πόρτα της άποθήκης. Την άνοιξα όσο αγόττερα μπορούσα. Μά ή σούστες της είχαν σκορπώσει άτ' την πολυκαρία κι' ένα έλαφρό τρέξιμο άκούστηκε... Πάγωσε άμέσως όλος άτ' τό φόβο μου!

— Τι συμβαίνει εκεί ψηλά; ρώτησε ένας στρατιώτης που είχε ξυπνήσει άτ' τον κρύο.

Περίτρομοι, στραμογήτηκαμε όλοι κοντά στον τοίχο... Κρατούσα την άναπνοή μου. Μου φωνόταν πώς κι' οι χτύποι της καρδιάς μου θ' άκούγοντουσαν κάτω! Οι άτιμοι φυγάδες, άζήγυτοι, περιέμεναν...

— Κοιμήσου, βλάκα! ειπε ό άξιωματικός.

— Άέσας είνε.

"Ο στρατιώτης άφρονγκώστηκε, ύστερα γράσε άτ' τό άλλο πλινθό μ' άποκοιμήθηκε πάλι.

Είχαμε σωθεί! Για κείνη την όωρα τουλάχιστο... "Η πόρτα ήταν μισοανοιγμένη. Δέν τόλμησα να την άνοιξώ περισσότερο και χωθήκαμε μέσα στην άποθήκη, όπωσ μπορούσαμε.

Δέν μετρώ να σού περιγράψω, παιδί μου, τη χαρά και την ευγνωμοσύνη των Γρονόνων σαν βρεθήσαν όλοι άσφαλισμένοι στην άποθήκη...

— "Αναπαύηθε, τους ειπα, κι' έχετε εμπιστοσύνη σέ μένα!

"Εργα χωρίς να κλείσω την πόρτα, από φόβο μήπως τρέξει πάλι. Κατέβηκα χωρίς να μ' άντηληφθί κανείς. "Η δυο κωριες που περιέμεναν με άγωνία τ' άποτέλεσμα της τρέλλας μου, μ' ύποδέχτηκαν διαφροετικά ή κάθε μία.

"Η κωρια Μαρσεσώ με μάλωσε αστήγρ για την άπερσιμωρία μου. "Η κωρια Μπατουλιέ δέως πήρε τό μέρος μου.

— "Η 'Ερμύνα, ειπε, δέν μπορούσε ν' άρήση αύτους τους δυστυχισμένους άνθρώπους έπεθεμένους στον τρομερό κίνδυνο που τους απειλούσε.

"Υστερα μ' έσφιξε στην άγκαλιά της και με φίλησε, ενώ δάκρυα έτρεχαν άτ' τό μάτια της.

"Όλη τη νύχτα μείναμε κι' ή τρείς άγρυπνες και με τό φόβο μέσα στην καρδιά.

Κατά τά ξημερώμια άκούσαμε στό όρώμιο ποδοβολητά άλόγων. Μ' άγωνία περιμέναμε ν' άκούσουμε άν θα προσπερνούσαν. Μά τ' άλογα στάθηναν άπότομια μπροστά στην πόρτα μας, και κάποιος χτύπησε δυνατά.

"Ανοίξα πάλι! "Ησαν μερικοί Ούσσοροι. "Επ' κεφαλής τους βρισκόταν ένας χοντρός άντρας, ντυμένος στα μαύρα. Φορούσε ψηλές μπότες και φτερά στο καπέλο του. Με δυσκολία κατέβηκε άτ' τ' άλογό του και λαχανιασμένος άτ' τό πολύ τρέξιμο, ρώτησε:

— "Ωστε, αύτοι οι καταραμέ-

— Δουλήθηκε μας! ειπαν οι Γρονόνοι.

— Κυντάχτε! "Η πόρτα είνε γεμάτη άράχνες!...

νοι Γερωνδίνου βρίζονται εδώ, καθώς ξιθαλά... 'Ε, πατριώτισσα;
 —Κανέναν δεν είνε εδώ, απάντησα με ψυχραιμία, εκτός από τους
 στρατιώτες που ήρθαν χτές.

—Αυτό θά το δούμε!
 'Ο απεσταλμένος της Κυβερνήσεως μπήκε στο δωμάτιό μας με δύο
 άπ' τους Ουδσάρους του, έφριξε ένα έρειννητικό βλέμμα γύρω του κι
 έλειτα τρώδηξε κατ' είνθειαν προς την έγκλησία. 'Εκει μίλησε με τόν
 άξιωματικό, χωρίς να μπορέσω όμως ν' άκούσω τί λέγανε. 'Ετραμα
 από φόβο μήπως δούν τη μισανογιμένη πόρτα της άποθήκης. 'Επί τέ-
 λους, ό επί κεφαλής τόν Ουδσάρουν γύρισε και με ρώτησε πάλι:

—Είσαι βεβαία, λοιπόν, πατριώτισσα, πώς κανείς άλλος δεν ήθελε
 εκτός άπ' αυτούς τους στρατιώτες;

Τόν κόνταξα κατάματα.
 —Κανείς! απάντησα με θάρρος.
 Τότε ό στρατιώτης που είχε ξιπητήσει τη νύχτα άπ' τό τριζίμο της
 πόρτας, πλησίασε και είπε:

—'Αν ήθελε κανείς άποψη, θά βρίζεται και πάνω!...
 Κι' έδειξε προς τό μέρος της άποθήκης.
 "Αχ! άν μπορούσα, θά τόν σκοτόνα εκείνη τη στιγμή! Μά τά πό-
 δια μου έτρεμαν άπ' τόν φόβο, όταν μου ελεπε ό απεσταλμένος της Κυ-
 βερνήσεως:

—'Οδηγήσε άπ, λοιπόν, ως εκεί, πατριώτισσα... Μερικοί άνδρες
 νά μής άκολουθήσουν!

Συγκρατήθηκα για νά μη λιποθυμήσω. Με τρεμουλιαστό βήμα ανέ-
 βηκα τη σκάλα και προχώρησα προς τό στενό πέρασμα. Σάν έφτασε
 εκεί ό χοντρός Ουδσάρους κόντοστάθηκε κι' έφριξε ένα φοβισμένο βλέμμα στο χάος που
 απλωνόταν κάτω από τά πόδια μας.

—"Ω! "Ω! μοιρολόρισε. Τι επικίνδυνο πέ-
 ρασμα!

Με προσοχή κι' άκολούθησε ως τη μέση του
 περσουλίου. Σ' αυτό τό διάστημα, χιλίες τρελί-
 λες σκέψεις περνούσαν άπ' τό κεφάλι μου. Μιά στιγμή μου ήθελε νά πέσω κάτω και νά
 σκοτωθώ, όταν ξαφνικά ό απεσταλμένος φώ-
 ναζε με φανερό άνακούφιση:

—Περίττό νά προχωρήσουμε! Κιτάχτε,
 ή πόρτα είνε γεμάτη άράχνες...

Ναι, παιδί μου, έξακολούθησε ή θεία μου,
 μια άράχνη μής είχε σώσει με τους ιστούς
 της που είχε πλέξει τη νύχτα άνάμεσα άπ' τά
 δύο φύλλα της μισανογιμένης πόρτας.

'Ο απεσταλμένος της Κυβερνήσεως έφανε
 άπρακτος με τους Ουδσάρους του. 'Ελειτ' ά-
 πό μια ώρα φύγαμε κι' οι στρατιώτες.

Τότε έφριξε στην άποθήκη, ηγιαίνοντας
 στους Γερωνδίνους τροφές και κρασί.

Περίττό νά σοβ πά με τί λόγια ενθουσιασ-
 νης με υποδέχτηκαν... 'Εμειναν εκεί ως τό
 άλλο βράδυ. 'Όταν έφριγγαν, τούς συνόδεψα-
 με ως την πόρτα και με τό βλέμμα τούς παρα-
 κολοιθήσαμε ως που χάθηκαν στο δάσος...
 Τάχα νά γλύτωσαν;...».

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΗΤΑΙ
ΕΚΔΕΙΞΤΕ ΜΕΤΑ ΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΡΟΔΟ

(Του PARNY)

"Όταν από τά κήματα έδγίηκε ή 'Αφροδίτη
 που όλο τόν κόσμο έμάγεψεν ή τόσο όμορφα της,
 μια νέα ήμέρα έλάμπρυνε την οικουμένη όλη
 και ή γη τό ρόδο έγέννησε από τά βλέμματά της.

'Ο κρινός ποιηταν μικρό άγινό μπουμπούκι άκόμα
 βρήκε την πρώτη του χαρά, ή θεική του άσπράδα
 κι' από τό νέκταρ πούχε βρει ό Βάκχος χύνει λίγο
 και την υπέροχη έβωσε στο ρόδο κοκκινάδα.

Της άμβροσίας ή ευωδιά έσκέπασε τό ρόδο
 που της Θεάς έγέννηκε τό άχώριστό της ταίρι.
 Μ' αυτό τά περιβάλλια της έστόλισεν ή Πάφης
 κι' ή μυρωδιά του έφτανε ως τ' ουρανού τά μέρη.

Και τώρα με τό κόκκινο τό χρώμα του στολίζει
 κάθε γλυκό χαμόγελο, σε κεραλλένιο στόμα
 των ντροπαλών τά μάγουλα παρθένων χροματίζει
 και παίρνει ή χαραγγή άπ' αυτό, τό χρυσωμένο χρώμα.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΤ-ΝΕ)

"Όταν κοντά της κάθεται
 θαρρό—πώς μου γυρίζει τό μυαλό!—
 θαρρό πώς είμαι πλούσιος:
 Τόν κόσμον άγοράζω και πουλώ.
 Κι' όταν μου φύγει ύστερα
 και μείνω καθώς πρώτα μοναχός,
 πάνε τά πλούτη όλα μου
 και σάν ζητιάνος γίνονται φτωχός!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Βύρων στην Αύλη του 'Αλή Πασά. Πώς περιγράφει τις
 έντυπώσεις του στη μητέρα του. 'Η συμπάθεια του 'Αλέξανδρου
 τυράννου προς τόν "Αγγλο ποιητή. 'Ο Μάρκ Τουαίν και ό
 ...άδελφός του. 'Η πρώτη άγέρσεις του Βισμαρκ στο Ράιχ-
 σταγ. Μία θυσία άπεδερικιστών. 'Η άπάθεια του νεκρού
 βουλευτού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο Βύρων, σε μια έπιστολή του που έστειλε στη μητέρα του κατά
 τό 1809, γράφει τά εξής για τόν τυράννο της 'Ηλείφου 'Αλή πασά
 και την Αϊνή του:

"... Δέν θά ξεχάσω ποτέ τό θέσμα που άντικράσαμε όταν μη-
 καμε για πρώτη φορά στο σεράι του πασά. 'Υπήρχαν εκεί 'Αλέξανδοι
 στρατιώτες που φορούσαν την πολυτέλεστη στολή τους, ή όποια
 άποτελείται από έναν μακρύ και πολύπτυχο άσπρο μανδύα, από μια
 χρυσοκνιτημένη ζώνη κι' από μια περισκελίδα βυσσινόχρωμη, χρυ-
 σοκνιτημένη επίσης με χιλια-δύο άραδουρρήματα. Οι 'Αλέξανδοι αυ-
 τού είχαν δλόγυρα στη ζώνη τους ένα πλήθος έπαρχυρωμένα και έ-
 πιχυρωμένα πιστόλια και μαχαίρια.

'Υπήρχαν επίσης εκεί Τάσρασι με τά χαρακτηριστικά ψηλά
 τουρμπάνια τους και Τούρκοι με τις πλατειές τους βράκιες.

'Υπήρχαν άκόμα και άραπάδες που κρατούσαν από τά χαλινα-
 ρια τά άραδικά άλογά τους, που ήσαν σέκουροι πολυτέλεστα.

'Η αίθουσα, στην όποια με υποδέχτηκε
 ό 'Αλής, ήταν μαυροσκούρωτη κι' έπιπλω-
 μένη με ανατολική χλιδή. Στη μέση ύψη-
 χε ένα μαζαρίνιο συντριβανάκι με χρυ-
 σόψαρα στη λεκάνη του.

'Ο 'Αλής με δέχτηκε κι' έγκαρδιότητα
 και με παρακάλεσε νά τόν θεωρώ σάν πα-
 τέρα μου, διαβεβαιώνόντας με ότι κι' αυ-
 τός θά με θεωρούσε σάν παιδί του.

Και πράγματι, μου φέθηκε σάν πα-
 τέρας και μου έστειλε κάθε τόσο άνύγδα-
 λα, φρούτα και γλυκίσματα. Και τις τρεις
 φορές που τόν επισκέφθηκα κατόπι, με
 δέχτηκε με την ίδια έγκαρδιότητα.

Τόν ξεπερπάνα προπάντων ό τρώπος,
 με τόν όποιον κλονίζα τό ναργιλέ μου...".

"Ένας "Αγγλος δημοσιογράφος είχε πει
 μια μέρα νά πάω συνέντευξη από τόν διά-
 σμιο "Αμερικανό εθνομιστογράφο Μάρκ Τουαίν.

—'Έχετε άλλους άδελφούς; τόν ρώτησε
 μεταξύ άλλων ό δημοσιογράφος.

—'Όχι... 'Η μάλλον είχα κάποτε έναν,
 απάντησε ό Τουαίν, που τόν έλεγαν Ουίλ-
 λιαμ. Είμαστε δίδυμα και μοιάζω κι' ό
 δύο τόσο, όσο και δύο σταγόνες νερού.

—Και ό άδελφός σας αυτός πέθανε; ρώ-
 τησε ό δημοσιογράφος.

—Δέν ξέρω...
 —Πώς δέν ξέρετε;... Δέν σάς καταλα-
 βάνω!

—Δέν ξέρω δηλαδή άν πέθανε αυτός ή
 έγώ, συμπλήρωσε ό Τουαίν.

'Ο δημοσιογράφος άνοιξε τά μπια του
 από κατάπληξη καθώς άκουσε την άπροσδόκητη αυτή απάντηση.

'Εν τούτοις ό Τουαίν έξακολούθησε:

—Μην εκπλήττεστε!... 'Ακούστε με: 'Όταν ό άδελφός μου κι'
 έγώ ήμαστε μικροί, μής έθαζαν στην ίδια λεκάνη του λουτρού. Μιά
 μέρα όμως ό ένας άπ' τούς δύο μας πνίγηκε και τότε οι γονείς μου
 κι' οι υπηρέτες μας δέν μπόρεσαν με κανένα τρόπο νά καταλάβουν άν
 είχε πνιγεί ό Ουίλλιαμ, ή έγώ, ό Μάρκ! Δέν πρέπει λοιπόν ν' αμφι-
 βάλλω άν ζω έγώ ή ό άδελφός μου;

Χαρακτηριστικός είνε ό τρώπος, με τόν όποιον έκανε την άρχη του
 πολιτικού του σταδίου ό περίφημος Γερμανός άρχικαγκελλάριος Βί-
 σμαρκ.

Την έποχή εκείνη ό περιφημος πολιτικός δέν ήταν παρά άπλός βου-
 λευτής και μάλαστα ό νεότερος κι' ό πιο άσημος μεταξύ των συνα-
 δέλφων του. 'Εν τούτοις, ή πρώτη άγέρσεις του στο γερμανικό Ράιχ-
 σταγ, ύπήρξε αληθινό κεραινοδόχημα κατά των άντιπάλων του. 'Επι-
 φράσεις ρητορικές και πολιτικές άδραφροσύνες, ήσαν πράγματα ά-
 γνωστα για τόν νεαρό βουλευτή. Για τόν λόγο αυτόν, ό θόρυβος και ή
 άποδοκιμασίες που άκούστηκαν μέσα στη Βουλή μετά την άγόρευσι
 του, ήσαν κάτι τό άπερίγραπτο.

Ποδοκροτήματα, σφιγρίματα, γέλια, ουρλια-
 χιά, άντηχούσαν επί πολλή ώρα άπ' όλες τις
 δευθίνσεις.

Μέσα στον δαιμονώδη αυτό θόρυβο, ό Βισμαρκ
 άντέταξε μια κλασική άπάνθεια. Σάν νά μη συνέ-
 θαινε τίποτε δλόγικά του, άνοιξε σεσάρκι και
 άργά την έφημερίδα του και άρχισε νά τη δια-
 δάζη...